

Warszawa, 22-09-2025 r.

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Marcin Wiącek

V.7200.67.2025.MŻW

Pan

Senator Wiktor Durlak

Przewodniczący Komisji Sportu

Senatu RP

via ePUAP

Szanowny Panie Przewodniczący,

w związku z wyznaczonym na 23 września br. posiedzeniem Komisji Sportu Senatu RP, na którym planowane jest rozpatrzenie ustawy o zmianie ustawy o sporcie (druk senacki nr 436, druki sejmowe nr 1482 i 1596), pozwalam sobie przekazać na ręce Pana Przewodniczącego kopię pisma z 22 lipca br., zawierającego przedstawione przez Rzecznika Praw Obywatelskich uwagi do objętej tą ustawą regulacji. Uwagi te podtrzymuję. Wykluczenie administracyjnoprawnych środków ochrony przed hałasem z obiektów sportowych jest rozwiązaniem niekorzystnym zarówno z punktu widzenia interesów indywidualnych (interesów sąsiadów obiektów), jak i z punktu widzenia interesu publicznego.

Przedstawione w załączonym wystąpieniu zastrzeżenia pragnę uzupełnić przez odniesienie się do jednego z zasadniczych argumentów, jakie podnoszone były przez projektodawcę dla uzasadnienia zaproponowanych przez niego regulacji. Projektodawca wskazuje bowiem na potrzebę przeciwdziałania coraz częstszemu zjawisku niekorzystnych orzeczeń sądowych skutkujących ww. ograniczaniem

działalności „Orlików” lub nawet ich zamykaniem i wręcz konieczności stworzenia ustawowego zabezpieczenia przed tym orzecznictwem¹.

Powyższe stwierdzenie wymaga komentarza. Biuro Rzecznika Praw Obywatelskich nie zarejestrowało zwiększonego wpływu skarg w tym przedmiocie (w przeciwieństwie do skarg mieszkańców na hałas z obiektów). Z informacji przekazanych przez projektodawcę również taki wniosek nie wynika. Pismem z 12 sierpnia 2025 r. DP-WPL.0230.2.2025 (kopia w załączeniu), będącym odpowiedzią na pismo Biura RPO z 11 sierpnia 2025 r., Dyrektor Departamentu Prawnego Ministerstwa Sportu i Turystyki poinformował, że Ministerstwu znane są trzy orzeczenia sądów skutkujące zamknięciem obiektu: 1) wyrok Sądu Rejonowego w Puławach, sygn. I C 292/17; 2) wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie, sygn. II Ca 270/19; 3) wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, sygn. IC 799/21, oraz trzy orzeczenia „negatywne” (bez sprecyzowania rodzaju rozstrzygnięcia) dla tych obiektów, a więc: 1) wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi, sygn.: IACa 1291/14; 2) wyrok Sądu Okręgowego w Płocku, sygn.: IC 254/12; 3) wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu, sygn.: XVIII C 538/15.

Projektodawca potrzebę wprowadzenia regulacji wyłączającej administracyjnoprawną ochronę przed hałasem z obiektów sportowych opiera zatem na sześciu przypadkach niekorzystnych orzeczeń, z których tylko połowa miała skutkować zamknięciem obiektu. Wydaje się to zbyt mało, aby uzasadnić tak daleko idącą nowelizację, głęboko ingerującą w kwestie społeczne i środowiskowe.

Nie wszystkie podane przez MSiT sygnatury orzeczeń pozwalają na poznanie ich treści, a więc także szczegółów rozstrzygniętych nimi spraw. Analiza tych, które Ministerstwo wskazuje jako skutkujące zamknięciem obiektu, pozwala natomiast na konstatację, że skarżący mieszkańcy podjęli decyzję o skierowaniu sprawy na ścieżkę sądową dopiero wówczas, gdy nie otrzymali oczekiwanego i prawnie gwarantowanego wsparcia od instytucji publicznych odpowiedzialnych za dopilnowanie, aby korzystanie z obiektu odbywało się zgodnie z jego przeznaczeniem i bez narażania otoczenia na „ponadprogramowe” uciążliwości, wynikające głównie z nieegzekwowania wymogów regulaminu jego użytkowania. Decyzja o powództwie była tu zatem podejmowana po długim czasie bezskutecznych starań mieszkańców o rozwiązanie problemu we współpracy z władzami lokalnymi i służbami porządkowymi (np. nieuwzględniane prośby o montaż ekranów akustycznych, piłkochwyty, wymianę nawierzchni,

¹ Z obrad komisji z 5 sierpnia 2025 r.,

https://www.sejm.gov.pl/Sejm10.nsf/transmisja.xsp?documentId=18B365DE6F2F67BFC1258CD6003A6E91&symbol=TRANSMISJA_ARCH&info=T

zamykanie bram do obiektu po godzinach wstępu, o skuteczne reagowanie straży gminnej i policji na przypadki zakłócania porządku publicznego etc.). Dopiero nieefektywność lub w ogóle brak tej współpracy ze strony władz i służb stawały się przyczynkiem do skierowania przez mieszkańców sprawy do sądu.

Obowiązany jestem ponadto odnotować, że projektodawca nie przewidział innej niż dotychczas funkcjonując formy zabezpieczenia interesów mieszkańców, którzy już są albo będą narażeni na ponadnormatywny, uciążliwy i potencjalnie szkodliwy dla ich zdrowia hałas. Nie zaproponował żadnego rozwiązania w miejsce odbieranego im prawa do domagania się działań ochronnych ze strony instytucji publicznych.

Przedkładając powyższe, wyrażam nadzieję na uwzględnienie w pracach kierowanej przez Pana Przewodniczącego Komisji zastrzeżeń co do przyjętej przez Sejm RP noweli ustawy o sporcie.

Z poważaniem

Marcin Wiącek

Rzecznik Praw Obywatelskich

/-wydano i podpisano elektronicznie/

Załącznik:

Wystąpienie z 22 lipca 2025 r. znak V.7200.67.2025.MŻW/MŻe